

Piñata Cake

GAËL SANTISTEVA

Een lege belofte

Jasper Delva
Gezien op 26 november 2025
La Raffinerie, Brussel

Een glanzend doek dat de scène verhult, een aftelling die eindeloos duurt, jingles die telkens worden afgebroken: ‘Piñata’ Cake' houdt het publiek in spanning met beloftes die het bewust niet inlost. Gael Santisteva toont geen spektakel, maar onze honger ernaar, en hoezeer we leunen op de verwachting van een onthulling die misschien nooit komt.

30 NOVEMBER 2025

De vloer van het verduisterde podium is bedekt met een glimmend doek. Hobbels in dat doek verraden dat er van alles onder verscholen zit. Dat maakt je nieuwsgierig. Op een scherm verschijnt ondertussen opvallend traag, letter per letter: ‘Everything is so heavy with expectations’. Jingles die doen denken aan prijsrondes in quizshows laten de spanning nog stijgen. Maar er komt niets. De jingles vallen keer op keer stil. We moeten blijkbaar nog even geduld oefenen.

Uiteindelijk begint zich, op dromerige geluiden van Maya Dhondt, toch iets te roeren onder het doek. Opnieuw belooft een scherm een grote verrassing. Op nog een muziekje dat de spanning moet opdrijven begint een aftelling: ‘10… 9… Hold on…’ Het gaat opvallend traag. Ons geduld wordt nog meer op de proef gesteld. Wanneer mogen we nu eindelijk weten wat dat zo heerlijk glimmende doek verhult? Het tellen blijft maar duren terwijl het doek zich langzaam terugtrekt. ‘3… Patience… 2… 1… 0’.

Wat na dat lange wachten aan het licht komt lijkt een berg speel- en snoepgoed. Is het de inhoud van zo’n met snoep en speelgoed gevulde pop van papier mâché, een *piñata*, die een geblinddoekte jarige moest kapot slaan? Ballonnen, een gouden voetbal, lappen stof. Daartussen zitten twee performers, Micha Goldberg en Jonas Chéreau. Ze dragen opvallende pruiken en spreken ons toe met nepmicrofoons gemaakt van luchtballonnen.

Overigens is die laatste ‘0’ nog niet het echte einde van de wachttijd: ze begint plots tegen het scherm te botsen zoals in de allereerste videospelletjes. Tegelijk begint *magician* Goldberg, zoals hij door Santisteva al zingend geïntroduceerd

werd, met een groot doek allerlei voorwerpen op het speelveld eerst te verhullen en daarna met veel vertoon weer te onthullen. Hij ondergraaft zo de verwachting die elke goocheltruc oproept: als hij het doek wegtrekt wacht ons geen verrassing, want het object dat 'verschijnt' is precies hetzelfde als dat wat eerst 'verdween'.

Het spel met verwachtingen vormt ook in het vervolg de rode draad van deze 'Piñata' Cake. Nieuwe scènes en fragmenten duiken op uit het niets en lopen ook weer uit op niets. We krijgen een potje Noorse pingpong - een fictieve sport met paletten van karton en een net van gaas dat rondfladdert - en een rectaal onderzoek. Ötzi, de ijsman die door de opwarming van de aarde werd onthuld, passeert de revue.

Ze tonen een lege *piñata* die, tegen de verwachting in, geen snoep bevat. Het geheel is zo bijna-spektakel, bijna-emotie, bijna-magie.

Dan doen drie performers plots persoonlijke bekentenissen. Het gaat over het gewelddadige verleden van Goldberg, de familiale drugervaringen van Vivi Focquet en de jaloezie van haar broer op haar muziekcarrière bij Dhondt. Ook waartoe die bekentenissen zouden moeten leiden blijft ongewis. Telkens een verklaring of ontknoping zich lijkt aan te kondigen mondt zo'n scène uit op… niets. Telkens als je denkt dat er iets zal geopenbaard worden sleurt een volgende scène je alweer mee in een andere intrige. Dat abrupte ritme werkt soms goed, maar niet altijd. Je merkt bovendien hoe het soms ergernis opwekt bij (een deel van) het publiek. Dat gevolg past binnen de logica van de voorstelling, maar vraagt wel veel uithoudingsvermogen van de kijker. *You either love it or hate it.*

Sommige scènes zijn voor mij inderdaad te lang uitgerekt of net te kort. Sommige blijven steken in een te weinig uitgewerkte vondst. Daarin schuilt echter ook de kracht van deze voorstelling. 'Piñata Cake' is een reflectie op onze voortdurende drang naar iets nieuws, naar de grote onthulling. De voorstelling rammelt ook aan de grote verwachtingen die vandaag hangen rond kunst als een 'boodschap'. Santisteva saboteert die verwachtingsmachine, zodat we gaan beseffen dat we altijd meteen iets willen 'opgelost' zien en hoe slecht we het verdagen als dat niet gebeurt.

Ondanks de mankementen blijft 'Piñata Cake' zo toch boeien, juist doordat het weigert te leveren wat we verwachten. We leven in een tijd van *reveals, unboxing* en *instant gratification*, van video's die altijd 'iets' moeten tonen. Santisteva en compagnons draaien die dominante logica om. Ze tonen een lege *piñata* die, tegen de verwachting in, geen snoep bevat. Het geheel is zo bijna-spektakel, bijna-emotie, bijna-magie. Maar net in die 'bijna' laten ze zien hoe afhankelijk we geworden zijn van die belofte zelf.